

Sygn. akt II Ka 101/14

IIKz 61/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Marek Kordowiecki

Sędziowie : SSO Ewa Miastkowska

SSO Agata Wilczewska - spr.

Protokolant : st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2014r.

sprawy **M. C.**

oskarżonego z art.178a§1i4k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego oraz na skutek zażalenia wniesionego przez prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 4 marca 2014r. sygn. akt II K 30/14

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- na podstawie art.69§1, 2 i 4k.k. w zw. z art.70§1pkt1k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

- w punkcie III w przedmiocie kosztów sądowych, zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie przed Sądem I instancji w tym wymierza mu opłatę w kwocie 120zł.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze tym wymierza mu opłatę w kwocie 120zł za to postępowanie.

Agata Wilczewska Marek Kordowiecki Ewa Miastkowska

Sygn. akt IIKa 101/14

IIKz 61/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 marca 2014r. Sąd Rejonowy w Kole uznał oskarżonego **M. C.** za winnego tego, że w dniu 1 stycznia 2014r. w K. na ul. (...) w woj. (...) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym – kierował samochodem

osobowym marki M. nr rej. (...) na drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości 0,33 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych określonych w Kat. (...) prawa jazdy orzeczonych prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Kole sygn. IIK 105/13 na okres od 28.01.13r. do 28.01.14r. i sygn. IIK 1150/13 na okres od 19.08.2013r. do 19.08.2015r. w związku ze skazaniem za przestępstwo, to jest występku z art.178a§1i4k.k. i za przestępstwo to na podstawie art.178a§4k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto na podstawie art.42§2k.k. w zw. z art.43§1k.k.Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych określonych w kat. (...) prawa jazdy w ruchu lądowym na okres 2 lat.

Nadto na podstawie art. 624§1k.p.k. i art.17 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w tym od opłaty w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego. Natomiast prokurator złożył zażalenie na zawarte w wyroku orzeczenie o kosztach procesu.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości. Obrońca zarzucił wyrokowi:

- obrazę przepisów postępowania, tj. art.413§2pkt 2k.p.k. w zw. z art.424§1i2k.p.k. poprzez sprzeczność pomiędzy treścią wyroku w którym Sąd wymierzył oskarżonemu środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych określonych w kategorii (...) prawa jazdy w ruchu lądowym na okres 2 lat, a treścią uzasadnienia w którym Sąd wskazał, że orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, a tym samym sprzeczność uniemożliwiającą wykonanie przedmiotowego orzeczenia, a co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art.439§1pkt7 k.p.k.;

- obrazę przepisów postępowania tj. art.424k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia przedmiotowego orzeczenia w niewłaściwy sposób, nie wykazujący logicznego procesu, który doprowadził Sąd do wniosku o winie oskarżonego;

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.178§1i 4 k.k. poprzez przyjęcie, iż oskarżony swym zachowaniem wypełnił znamiona wyżej wskazanego przestępstwa, podczas gdy z właściwie ustalonego stanu faktycznego wynika, iż oskarżony w chwili czynu znajdował się w stanie po użyciu alkoholu tj. 0,49‰ alkoholu we krwi (wynik weryfikujący pomiary dokonane alkotestem obarczonym błędem), a tym samym zachowaniem swoim wypełnił jedynie znamiona wykroczenia z art.87§1k.w.

Z ostrożności procesowej w razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów, na podstawie art.427§1i2k.p.k. oraz art.438pkt4k.p.k, obrońca zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności oskarżonemu, podczas gdy orzeczenie kary o charakterze izolacyjnym przekracza, zdaniem obrony, stopień winy, a nadto nie może odegrać właściwej roli wychowawczej, jak również z uwagi na to, że M. C. znajduje się w szczególnie uzasadnionych okolicznościach.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku przez uznanie oskarżonego za winnego wykroczenia z art.87§1k.w. Z ostrożności procesowej w razie nieuwzględnienia powyższych wniosków obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze odmiennie co do istoty sprawy i warunkowe zawieszenie wykonania kary 4 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej M. C. przez Sąd Rejonowy w Kole, oznaczając okres próby stosownie do art.70§1pkt 1k.k.

Prokurator zażaleniem zaskarżył zawarte w wyroku orzeczenie o kosztach procesu i opłacie na niekorzyść oskarżonego. Prokurator, na podstawie art.438pkt3k.p.k. w zw. z art.427§1i2k.p.k., zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść tego orzeczenia, poprzez przyjęcie, że oskarżony nie ma realnych możliwości poniesienia ciężaru kosztów sądowych oraz opłaty i zwolnienie go od ich uiszczenia, podczas gdy rezultaty

poczynionych w tym zakresie ustaleń i okoliczności ocenione prawidłowo, we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą nieodparcie do wniosku przeciwnego.

W oparciu o ten zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie od oskarżonego na rzecz M. C. kosztów sądowych i opłaty na rzecz Skarbu Państwa.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna jedynie w części. W szczególności zasadny okazał się zawarty w niej zarzut dotyczący rażącej surowości orzeczonej kary i słuszny wniosek o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary. Natomiast zażalenie złożone przez prokuratora okazało się w całości zasadne.

W pierwszej kolejności nie można zgodzić się z zarzutem obrońcy oskarżonego jakoby w niniejszej sprawie zaistniała tzw. bezzwzględna przyczyna odwoławcza o której mowa w art.439§1pkt7k.p.k., czyli sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie. Jak zauważa sam skarżący sprzeczność ta zaistniała pomiędzy treścią orzeczenia a jego uzasadnieniem. W żaden wiec sposób nie może ona powodować, w ocenie Sądu odwoławczego, trudności w wykonaniu wyroku, wobec jasnej i bezsprzecznej treści wyroku. Uzasadnienie wyroku jest sporządzane już po wydaniu wyroku i omyłkowe wskazanie w jego treści, że wobec oskarżonego orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, nie może być, w realiach niniejszej sprawy, traktowane inaczej jak oczywista omyłka pisarska w treści uzasadnienia Sądu I instancji. Zwłaszcza wobec jasnej treści orzeczenia w przedmiocie środka karnego zawartego w wyroku. Ponieważ zaś orzeczenie zawarte w wyroku jest korzystniejsze dla oskarżonego niżby to wynikało z jego uzasadnienia, nie ma też konieczności dokonywania ponownego badania tej sprawy z punktu widzenia korzystniejszego dla oskarżonego rozstrzygnięcia.

Należy też podkreślić, że za określone w pkt. 7 § 1 art. 439 k.p.k. uchybienie uznaje się jedynie sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie. Musi to być zatem, gdy chodzi o wyrok, sprzeczność między poszczególnymi jego rozstrzygnięciami i to nie każda, lecz tylko taka, która powoduje, że niemożliwe staje się jego wykonanie. Przepis ten nie obejmuje więc sytuacji, gdy sprzeczność w treści wyroku utrudnia jedynie, ale nie uniemożliwia jego wykonanie, ani też sytuacji, gdy sprzeczność zachodzi między samym wyrokiem, tj. jego treścią (częścią dyspozytywną), a jego uzasadnieniem, jako że uzasadnienie to nie stanowi integralnego elementu treści wyroku. (por. post. SN z dnia 19.10.10r. w sprawie IIIKK 108/10, Biul.PK 2010/10/21).

Nie ma również racji skarżący zarzucając, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie odpowiada wymogom o których mowa w art. 424k.p.k., a to z powodu nie logicznego, bezkrytycznego przyjęcia przez Sąd I instancji, że w chwili czynu oskarżony był w stanie nietrzeźwym, skoro badanie krwi wykazało zawartość 0,49 ‰ alkoholu w jego krwi. Skarżący nie zauważa bowiem, że badanie krwi u oskarżonego wykonane zostało o godzinie 23.30 czyli po przeszło godzinie od zatrzymania (które nastąpiło o godz. 22.05). Mając więc na uwadze wyjaśnienia oskarżonego, którym Sąd dał wiarę, a z których wynika, że oskarżony alkohol po raz ostatni spożywał tego dnia rano (w postaci piwa), po uprzednim spożywaniu innego alkoholu w godzinach nocnych, należało przyjąć, że oskarżony znajdował się w fazie eliminacji alkoholu, a mając na uwadze średni współczynnik tej eliminacji (0,1-0,2‰/godz.), niewątpliwie 1 godzinę i 25 minut wcześniej oskarżony był w stanie nietrzeźwości, czyli w stanie w którym zawartość alkoholu w jego krwi nieznacznie ale przekraczała 0,5‰. Nawet więc odrzucając badania przeprowadzone u oskarżonego urządzeniem typu Alkotest, niewątpliwym jest, na podstawie badania krwi i wyjaśnień złożonych przez oskarżonego, że prowadził on pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości.

Tym samym nie ma racji skarżący twierdząc, że Sąd I instancji dopuścił się naruszenia prawa materialnego, a to przepisu art.178a§1i4k.k. Ustalenia faktyczne jakie poczynił Sąd I instancji wskazują, w ocenie Sądu odwoławczego, że oskarżony w chwili czynu znajdował się w stanie nietrzeźwości. Na marginesie należy tylko zauważyć, skoro skarżący, jak wynika z uzasadnienia apelacji kwestionuje te ustalenia, to nie mógł podnosić zarzutu naruszenia prawa materialnego.

Zdaniem Sądu odwoławczego, dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.) również z uwagi na to, iż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd I instancji rozważył wszystkie okoliczności sprawy przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.) jak i wystarczająco uargumentował swoje przekonanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.).

Dlatego Sąd odwoławczy nie podzielał zarzutów obrońcy co do ustalenia winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu z art.178a§1i4k.k., przychylił się jedynie do wniosku obrońcy o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, zauważając, że również wymiar tej kary, który o jeden miesiąc tylko jest wyższy od dolnej granicy tej kary, jest adekwatny do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego.

Zdaniem Sądu odwoławczego orzeczonej wobec oskarżonego kara bezwzględne pozbawienia wolności jawi się jednak w realiach niniejszej sprawy, jak słusznie podnosi skarżący, niewspółmiernie rażąco surowa. Mając bowiem na uwadze fakt, że stan nietrzeźwości oskarżonego w chwili czynu nieznacznie tylko przekraczał ustawowy próg 0,5‰ alkoholu we krwi, decydujący o przyjęciu stanu nietrzeźwości, że oskarżony kierował pojazdem kilkanaście godzin po spożyciu alkoholu, zachodzi wobec oskarżonego, w ocenie Sądu odwoławczego, szczególnie uzasadniony wypadek o którym mowa w art.69§4k.k., pozwalający warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na stosowny dwuletni okres próby, który wystarczająco zdyscyplinuje oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego i sprawi, że oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa.

Dlatego Sąd odwoławczy na podstawie art.69§1,2 i4k.k.w zw. z art.70§1pkt1k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby.

Sąd odwoławczy podzielił natomiast zarzut prokuratora odnośnie błędnego zwolnienia oskarżonego przez Sąd I instancji od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. Oskarżony utrzymuje się bowiem z pracy w gospodarstwie rolnym o powierzchni 15ha i deklaruje dochód rzędu 2.300zł miesięcznie. Błędnym było więc ustalenie przez Sąd I instancji, że (nawet przy konieczności utrzymania żony i trójki dzieci) poniesienie przez oskarżonego nie dużych kosztów sądowych i opłaty w należnej kwocie 120zł, byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

Dlatego Sąd odwoławczy na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie przed Sądem I instancji, w tym na mocy art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzył mu opłatę w kwocie 120zł.

Reasumując Sąd odwoławczy nie znajdując żadnych innych powodów do uchylenia bądź zmiany zaskarżonego wyroku, a branych pod uwagę z urzędu, na podstawie art.437§1i2k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. orzeczono o kosztach związanych z postępowaniem odwoławczym, zaś o opłacie na mocy art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Agata Wilczewska Marek Kordowiecki Ewa Miastkowska